

ANNA TODD

**După ce
ne-am
certat**

TRADUCERE DIN ENGLEZĂ
OANA DUȘMĂNESCU

TREI

Prolog

Hardin

Nici nu simt asfaltul înghețat de sub picioarele mele și nici zăpada care se așază peste mine. Nu simt decât hăul care mi se cascadează în piept. Îngenunchez neajutorat, urmărindu-l pe Zed cum iese din parcare, cu Tessa pe scaunul din dreapta.

Nu mi-aș fi putut imagina așa ceva — niciodată, nici în cele mai nesăbuite visuri nu m-aș fi gândit că pot simți o durere ca asta. Arsura pierderii, așa am auzit că i se spune. N-am îndrăgît nimic și pe nimeni, n-am simțit niciodată nevoia de a avea pe cineva aproape, de a iubi pe cineva cu totul, nu mi-am dorit niciodată să păstrez pe cineva cu atâta înverșunare. Panica aceasta — panica aceasta totală și absolută de a nu o pierde — nu era planificată. Nimic din toate acestea n-a fost. Ar fi trebuit să fie simplu: să mă culc cu ea, să-mi primesc banii și dreptul de a mă lăuda în fața lui Zed. Destul de limpede. Doar că nu s-a întâmplat așa. În loc de asta, fata cu părul blond și cu fuste lungi care își făcea obsesiv liste și-a croit drum în inima mea până când, încet-încet, m-am îndrăgostit de ea atât de tare, încât nu-mi vine să cred. Nu mi-am dat însă seama cât de mult o iubesc

până când am început să vomit într-o chiuvetă după ce le-am arătat idioților mei de prieteni dovada virginității ei furate.

Am urât asta, am urât fiecare moment... dar nu m-am oprit.

Am câștigat pariul, dar am pierdut singurul lucru care m-a făcut vreodată fericit. Și, pe lângă asta, am pierdut și ultimul dram de bunătate pe care ea m-a făcut să-l întrezăresc în mine. Zăpada îmi face leoarcă hainele și vreau să dau vina pe tatăl meu, pentru că mi-a transmis și mie dependențele lui; vreau să dau vina pe mama că a stat cu el prea mult timp și că a contribuit la crearea acestui copil atât de defect; vreau să dau vina pe Tessa pentru că a vorbit vreodată cu mine. La naiba, vreau să dau vina pe toată lumea.

Dar nu pot. Eu sunt cel vinovat. Am distrus-o pe ea și tot ce aveam împreună.

Dar voi face tot ce e nevoie ca să-mi răscumpăr greșelile.

Unde se duce ea acum? Există oare un loc unde o voi regăsi?

1

Tessa

— V-a luat mai mult de o lună, oftez eu după ce Zed mă lămurește cum a ajuns să fie făcut pariul.

Mi se face rău de la stomac și închid ochii ca să mă liniștesc cumva.

— Știu. Tot venea cu scuze și ne mai cerea puțin timp și reducea cantitatea de bani pe care trebuia s-o primească. Era ciudat. Am crezut cu toții că era obsedat să câștige — să ne dovedească tuturor ceva —, dar acum înțeleg.

Zed se oprește din vorbit pentru o clipă, iar ochii lui îmi cercează chipul.

— Numai despre asta vorbea. Apoi, în ziua în care te-am invitat la film, a luat-o razna. După ce te-a lăsat pe tine, a luat-o razna total la adresa mea și mi-a spus să stau departe de tine. Dar eu i-am răs în față — am crezut că e beat.

— V-a spus... v-a spus și despre pârâu? Și despre... celelalte?

Îmi țin respirația după ce îl întreb asta. Mila din ochii lui este un răspuns suficient.

— O, Doamne, Dumnezeuule.

Îmi acopăr fața cu mâinile.

— Ne-a spus totul... în cel mai mic detaliu, zice el cu o voce joasă.

Nu mai spun nimic și-mi închid telefonul. Nu s-a oprit din vibrat de când am plecat de la bar. Nu are niciun drept să mă mai sune.

— Unde e noua ta cameră de cămin? mă întreabă Zed și observ că ne aflăm în apropierea campusului.

— Nu mai locuiesc la cămin. Hardin și cu mine... — de-abia sunt în stare să-mi termin fraza. M-a convins să mă mut împreună cu el, acum o săptămână.

— *Nu-mi vine să cred așa ceva*, oftează Zed.

— Ba să crezi. E dincolo de orice... e pur și simplu... mă bâlbâi eu, incapabilă să găsec cuvântul potrivit pentru a-i descrie cruzimea.

— Nu știam că lucrurile vor merge atât de departe. Credeam că odată ce vom vedea... știi tu, dovada... totul va reveni la normal, iar el se va întâlni cu câte o fată în fiecare seară. Dar apoi a dispărut. De-abia se mai întâlnea cu noi, în afară de seara trecută, când a apărut la docuri și a încercat să ne convingă, pe mine și pe Jace, să nu-ți spunem nimic. I-a oferit lui Jace o grămadă de bani ca să-și țină gura.

— Bani? zic eu.

Hardin nu s-ar putea coborî mai jos de atât. Spațiul dinăuntrul camionului lui Zed se face și mai mic cu fiecare descoperire revoltătoare pe care o fac.

— Mda. Jace l-a luat la mișto, desigur, și i-a spus lui Hardin că o să-și țină gura.

— Și tu nu? întreb eu, amintindu-mi de degetele lovite ale lui Hardin și de fața răvășită a lui Zed.

— Nu chiar... I-am zis că dacă nu o să-ți povestească totul în curând, o să-ți spun eu. Nu i-a plăcut ideea, în mod evident, zice el și arată către propria-i față. Dacă te face să te simți mai bine, să știi că eu cred că ține mult la tine.

— Nu ține. Și chiar dacă ține, nu are nicio importanță, spun și îmi sprijin capul de geam.

Fiecare sărut și fiecare atingere au fost împărtășite cu prietenii lui Hardin, fiecare clipă le-a fost povestită. Cele mai intime momente ale mele. Cele mai intime momente ale mele nu sunt ale mele câtuși de puțin.

— Vrei să ne întoarcem la mine? Nu vreau să spun asta într-un fel insistent sau ciudat. Am o canapea unde poți să stai până când... descurci lucrurile, se oferă el.

— Nu. Nu, mulțumesc. Pot să-ți folosesc totuși telefonul? Trebuie să-l sun pe Landon.

Zed arată spre telefonul de pe bord și, pentru un moment, mă gândesc că lucrurile ar fi stat altfel dacă nu l-aș fi părăsit pe Zed pentru Hardin după focul de tabără. N-aș fi făcut toate aceste greșeli.

Landon răspunde după al doilea apel și, exact așa cum așteptam, îmi spune să mă duc direct la el. Fără întrebări, nici măcar nu i-am spus ce s-a întâmplat, dar așa e el, foarte amabil. Îi dau lui Zed adresa lui Landon, iar el rămâne tăcut pentru cea mai mare parte a călătoriei în care străbatem orașul de-a curmezișul.

— Va veni după mine, pentru că te-am dus în altă parte decât în brațele lui, zice el, într-un final.

— Mi-aș cere scuze că mă aflu la originea acestei întregi... dar voi v-ați făcut-o cu mâna voastră, spun eu cu sinceritate.

Chiar mi-e puțin milă de Zed; cred că a avut intenții mult mai bune decât ale lui Hardin, dar rănile mele sunt prea proaspete ca să mă gândesc la așa ceva acum.

— Știu.

— Dacă ai nevoie de ceva, sună-mă, se oferă el, iar eu încuviințez din cap înainte să cobor din mașina lui.

Îmi văd răsufierea țâșnindu-mi în față în aburi fierbinți prin aerul rece. Nu simt însă frigul, nu simt nimic. Landon este singurul meu prieten, dar el locuiește în casa tatălui lui Hardin. Această ironie nu are cum să-mi scape.

— Toarnă cu găleata afară, spune Landon, grăbindu-se să-mi facă loc să intru. Unde ți-e haina? mă ceartă el în glumă, apoi se îngrozește

când mă arăt în lumină. Ce s-a întâmplat? Ce ți-a făcut? Mă uit în jur, sperând că nu sunt la parter nici Ken, nici Karen.

— E așa de evident?

Mă șterg sub ochi. Landon mă trage în brațele lui, iar eu îmi șterg din nou ochii. Nu mai am nici puterea fizică, nici pe cea psihică să mai plâng. Am trecut de faza asta, am depășit-o de multă vreme. Landon îmi aduce un pahar cu apă și-mi spune:

— Du-te în camera ta.

Reușesc să zâmbesc, dar un instinct pervers mă conduce la ușa camerei lui Hardin în clipa în care ajung în capul scării. Când îmi dau seama de asta, durerea care este pe punctul de a izbucni din nou se întoarce cu mult mai multă forță, așa că mă răsucesc repede pe călcâie și intru în camera aflată în capătul celălalt al holului. Amintirile cu mine alergând pe coridor înspre Hardin, în acea noapte în care l-am auzit țipând în somn, mă mistuie pe dinăuntru când deschid ușa. Mă așez stingheră pe patul din „camera mea“, neștiind ce să fac în continuare. Landon mi se alătură câteva minute mai târziu. Se așază lângă mine, destul de aproape cât să-mi arate că e îngrijorat, dar destul de departe ca să-mi demonstreze că mă respectă, așa cum îi este firea.

— Vrei să vorbim despre asta? mă întreabă el amabil.

Clatin din cap. Deși faptul că repet întreaga telenovelă mă doare mai tare decât dacă aș fi aflat despre complot în prima fază, mărturisirile în fața lui Landon sunt aproape eliberatoare și e o adevărată ușurare să știu că a existat măcar o persoană care n-a știut despre umilirea mea în tot acest timp.

Ascultându-mă, Landon stă nemișcat, până la punctul în care nu-mi pot da seama ce gândește. Vreau să aflu ce crede acum despre fratele lui vitreg. Despre mine. Dar când termin, sare în picioare, plin de furie.

— Nu-mi vine să cred! Ce naiba are băiatul ăsta? Era cât pe ce să cred că începuse și el să se poarte aproape... normal... iar el face — *asta!* E o porcărie imensă! Nu-mi vine să cred că ți-a făcut așa ceva

ție, dintre toți oamenii. De ce și-ar bate joc de singurul lucru pe care îl are?

De îndată ce Landon termină de vorbit, văd cum își răsucește brusc capul într-o parte. Apoi aud și eu: pași grăbindu-se pe scări. Nu orice pași, ci pași făcuți de niște bocanci grei pe treptele de lemn.

— A venit, spunem amândoi și, pentru o fracțiune de secundă, îmi trece prin cap să mă ascund în debara.

Landon se uită la mine cu o seriozitate de om adult pe chip.

— Vrei să dai ochii cu el?

Scutur din cap cu hotărâre, iar Landon se grăbește să închidă ușa chiar când vocea lui Hardin mă străpunge ca un cuțit.

— *Tessa!*

În clipa în care Landon întinde mâna, Hardin năvălește pe ușă și trece în viteză pe lângă el. Se oprește în mijlocul camerei, iar eu rămân în picioare lângă pat. Neobișnuit cu astfel de lucruri, Landon stă nemișcat, neștiind ce să facă.

— Tessa, mulțumesc lui Dumnezeu! Slavă Cerului că ești aici!

Oftează și-și trece mâinile prin păr. Mă doare inima când îl văd, apoi mă uit în altă parte.

— Tessa, iubito. Trebuie să mă ascuți. Te rog, doar...

Fără să spun nimic, mă îndrept către el. În ochi îi scânteiază speranța și se întinde către mine, dar eu trec pe lângă el, iar speranța din privire i se stinge.

Foarte bine.

— Vorbește cu mine, mă imploră.

Dar eu scutur din cap și mă duc lângă Landon.

— Nu — eu nu mai vorbesc niciodată cu tine! urlu.

— Nu vorbești serios...

Hardin se apropie.

— Pleacă de lângă mine!

Țip când mă apucă de braț. Landon pășește între noi și pune mâna pe umărul fratelui său vitreg.

— Hardin, trebuie să pleci.

Maxilarul lui Hardin se încordează, iar privirea i se mută de la unul la altul.

— Landon, nu-mi sta în cale! îl avertizează el.

Dar Landon își păstrează poziția; îl cunosc pe Hardin suficient de bine ca să-mi dau seama că-și evaluează opțiunile, mai exact dacă merită sau nu să-l pocnească pe Landon chiar acum, în fața mea. Pare că s-a hotărât să nu facă așa ceva și inspiră adânc.

— Te rog... lasă-ne un minut, spune el, încercând să-și păstreze calmul.

Landon mă privește, iar ochii mei îl imploră. Se întoarce din nou către Hardin.

— Nu vrea să vorbească deloc cu tine.

— Nu-mi spune tu, nenorocitul, ce vrea ea!

Hardin țipă și dă cu pumnul în zid, știrbind tencuiala. Mă dau înapoi și încep din nou să plâng. *Nu acum, nu acum*, îmi repet în tăcere, încercând să-mi gestionez emoțiile.

— Pleacă, Hardin! țipă Landon exact în momentul în care Ken și Karen apar în cadrul ușii.

O, nu. N-ar fi trebuit să vin aici.

— Ce naiba se întâmplă? întreabă Ken.

Nimeni nu spune nimic. Karen îmi aruncă o privire plină de simpatie, iar Ken mai întreabă o dată. Hardin se uită urât la tatăl lui.

— Încerc să vorbesc cu Tessa, iar Landon nu-și vede dracului de treburile lui!

Ken se uită la Landon, apoi la mine.

— Ce-ai făcut, Hardin?

Tonul lui nu mai este îngrijorat, ci... *furios*? Nu mă pot prinde exact.

— Nimic! La naiba! strigă Hardin, fluturându-și mâinile prin aer.

— A stricat totul, asta a făcut, iar acum Tessa nu mai are unde să se ducă, spune Landon.

Aș vrea să vorbesc; dar pur și simplu habar n-am ce să spun.

— Are unde să se ducă, poate merge acasă. Acolo unde e casa ei... alături de mine, spune Hardin.

— Hardin s-a jucat cu Tessa în tot acest timp — i-a făcut chestii incalificabile! explodează Landon, iar Karen scoate un geamăt și se apropie de mine.

Eu pur și simplu mă fac mică. Nu m-am simțit în viața mea mai dezgolită și mai neînsemnată. Nu voiam să aflu nimic Ken și Karen... dar nu cred că are vreo importanță prea mare, de vreme ce cu siguranță nu mă vor mai vedea după seara asta.

— Vrei să pleci cu el? mă întreabă Ken, întrerupându-mi vârtejul gândurilor.

Scutur din cap cu timiditate.

— Ei bine, eu nu plec de aici fără tine, izbucnește Hardin.

Face un pas către mine, dar eu mă feresc.

— Cred c-ar trebui să pleci, Hardin, spune Ken, luându-mă prin surprindere.

— Poftim?

Chipul lui Hardin a căpătat o nuanță purpurie accentuată, ceea ce nu poate exprima decât *mânie*.

— Ai noroc că vin aici în casa ta — și tu ai îndrăzneala să mă dai afară?

— M-am bucurat foarte mult de felul în care s-a schimbat relația dintre noi, dar în seara aceasta trebuie să pleci.

Hardin își agită pumnii.

— Asta e o porcărie, cine e ea pentru tine?

Ken se răsucesce spre mine, apoi înapoi către fiul său.

— Orice i-ai fi făcut, sper că a meritat să pierzi singurul lucru bun pe care-l aveai, spune el și își coboară capul.

Nu-mi dau seama dacă e vorba despre șocul provocat de vorbele lui Ken sau dacă doar a atins punctul în care furia a dat pe dinafară, dar Hardin se liniștește, se uită la mine scurt și iese din cameră. Rămânem cu toții tăcuți, ascultând cum coboară treptele într-un ritm constant. Când sunetul ușii trântite de la intrare străpunge casa de acum tăcută, mă întorc către Ken și oftez:

— Îmi pare foarte rău. O să plec de aici. N-am vrut să se întâmple nimic din toate astea.

— Nu, o să rămâi cât timp ai nevoie. Ești întotdeauna bine-venită aici, spune Ken și mă îmbrățișează, alături de Karen.

— N-am vrut să intervin între voi, zic, simțindu-mă îngrozitor pentru felul în care Ken și-a dat afară fiul.

Karen mă ia de mână și mă strânge ușor. Ken mă privește cu exasperare și îngrijorare.

— Tessa, îl iubesc pe Hardin, dar cred că știm amândoi că fără contribuția ta n-ar fi existat nicio relație în care să intervii, zice el.

2

Tessa

Am rămas acolo cât am putut de mult, lăsând apa să curgă peste mine. Am vrut să mă curețe, să mă liniștească într-un fel. Dar dușul fierbinte nu m-a ajutat să mă relaxez așa cum sperasem. Nu mă pot gândi la nimic care să aline durerea dinlăuntru. Pare infinită. Permanentă. Ca un organism care s-a trezit la viață în interiorul meu, dar totodată ca un abis care se lărgește în mod constant.

— Îmi pare rău pentru perete. M-am oferit să-l plătesc, dar Ken s-a împotrivit, îi spun lui Landon în timp ce îmi pieptăn părul ud.

— Nu-ți face probleme pentru chestia aia. Ai destule pe cap.

Landon se încruntă și mă mângâie pe spate.

— Nu pot înțelege cum a ajuns viața mea aici, cum de am ajuns în punctul acesta. Privesc în gol, nu vreau să-i văd ochii celui mai bun prieten al meu. Acum trei luni, totul avea un sens. Îl aveam pe Noah, care n-ar fi făcut niciodată așa ceva. Eram apropiată de mama și aveam o idee bine conturată despre cum va fi viața mea. Iar acum nu mai am nimic. Pur și simplu nimic. Nici nu mai știu dac-ar trebui să mă duc la stagiatură sau nu — fie pentru că Hardin își va face

apariția acolo, fie pentru că-l va convinge pe Christian Vance să mă dea afară doar pentru că poate.

Iau perna de pe pat și o strâng în pumni.

— El n-a avut nimic de pierdut, dar eu da. L-am lăsat să-mi ia totul. Viața mea dinainte de el era atât de simplă și de clară. Acum... după el... e doar... după.

Landon mă privește cu ochii măriți.

— Tessa, nu trebuie să renunți la stagiatură; te-a privat de prea multe lucruri. Nu-l lăsa să-ți ia și asta, te rog! mă imploră el. Cel mai bun lucru la viața asta de după el este că poți să faci ce dorești, poți să începi totul de la zero.

Știu că are dreptate, doar că nu e atât de simplu. În viața mea, totul are legătură cu Hardin acum, până și vopseaua de pe nenorocita mea de mașină. Cumva, a devenit resortul care îmi ținea toată existența la un loc. După ce mă liniștesc și dau din cap cu oarecare tragere de inimă către Landon, el zâmbeste și spune:

— Te las să te odihnești puțin.

Mă îmbrățișează și dă să plece.

— Crezi că se va sfârși vreodată? îl întreb eu, iar el se răsucesc spre mine.

— Ce anume?

Vocea mea s-a transformat într-o șoaptă.

— Durerea?

— Nu știu... Îmi place să cred că da, totuși. Timpul vindecă... *marea majoritate* a rănilor, răspunde el și îmi trimite un zâmbet ca să mă liniștească.

Nu știu dacă timpul mă va vindeca sau nu. Știu însă cu siguranță că dacă nu o va face, nu voi supraviețui.

Cu o hotărâre greu de zdruncinat, dar camuflată în spatele poliției sale de neclintit, Landon mă obligă să mă dau jos din pat a doua zi de dimineață ca să fie sigur că nu lipsesc de la serviciu. Îmi iau un scurt răgaz ca să scriu o notă de mulțumire pentru Ken și Karen și să